

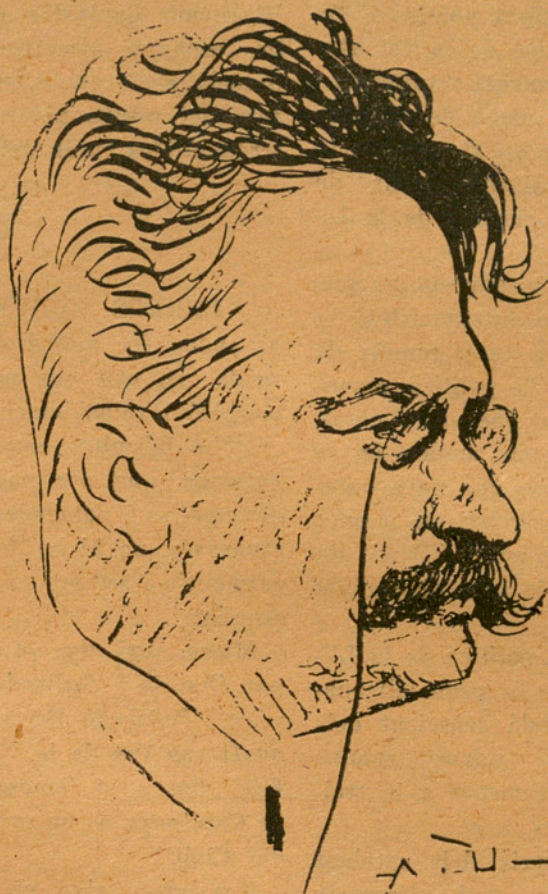
LLUIS MILLET, HA MORT...

Aquesta triste nova que ha estat omesa per les informacions cablegràfiques, tan escasses, de la nostra terra, ens ha arribat per una lletra de Barcelona que declara el viu sentiment i la consternació que ha produït.

Millet va morir, el 8 de Desembre, a Barcelona, després d'una curta malaltia.

No fou solament un gran músic sinó que fou, principalment, un gran català. El mestre Nicolau, va dir d'ell aquestes paraules definitives: "En Millet és l'ungit de la nostra ànima col·lectiva per a regir l'expressió de lo més íntim d'ella: son cant. En Millet és la vestal que vetlla el foc sagrat de Catalunya". La vida d'En Millet, ha estat la vida d'un home consagrat a un ideal, servent fidel, obedient, sumís a tot allò que aquest ideal exigís d'ell. La seva obra és l'obra de la terra: ell treballava per Catalunya i Catalunya treballava en ell. El seu nom gloriós queda definitivament incorporat al gloriós redreçament de la nostra ànima nacional.

Descansi en pau la seva ànima i que el seu exemple no l'oblidem mai.

A l'Orfeó Cataluniza
de Santiaغو de Cuba
De tot cor
Lluís Millet
Barcelona, desembre 1925

TRES MENES DE CATALANS

Hi ha una mena de catalans d'extrema dreta, anti-liberals, enemics de la democràcia que per llur formació política reaccionària veuen amb simpatia determinades promeses de llibertat nacional encara que aquestes promeses vinguin, posem per cas, dels mateixos feixistes.

Tots recordem noms de catalans que es deien catalanistes, que figuraven en el moviment polític o literari al servei de la llibertat del nostre poble i que avui actuen al costat dels espanyols franquistes. Són gent que abans de veure Catalunya lliure i progressiva preferixen veure-la esclavit-

zada mentre sigui regida per homes de la reacció nacional o forastera.

D'aquesta mena de catalans és possible que també n'hi hagi a l'exili. Temerosos de restar a casa nostra per l'etiqueta de catalanistes que portaven, passaren a França amb tots nosaltres i avui, emparant-se en un projecte d'organització europea que s'atribueix a Hitler i en el qual es promet de reconstruir la Catalunya gran, coquetegen amb el franquisme i es presenten com a partidaris de la llibertat de la Pàtria, vingui d'on vingui la promesa d'aquesta falsa llibertat. Són gent enemiga d'una Catalun-

ya independent, catalans als quals hem de combatre amb fermesa per tal que ningú no pugui confondre la resta dels catalans exiliats amb aquests elements al servei del feixisme.

Hi ha una altra mena de catalans que es diuen d'esquerra però enemics de tot extremisme. Són els que avui, entre nosaltres, s'aixequen contra els catalans nacionals i fan el que poden per guanyar-se simpaties entre els polítics espanyols que segueixen negant la personalitat i els drets de Catalunya. Defensen, per la concòrdia, el règim constitucional espanyol de 1931 i l'apèndix que representava l'Estat